

PUSZTAI ZOLTÁN

Jövendölés

*marad majd néhány sziget, hol lábát még úgy-ahogy
megvetheti, kit meghagyott őrzőnek, magnak az Úr
a pattintott kőkorszak közepette, a sötétben fény
pislákol, s távol a tábornüektől, megalomán tornyot:
fallikus felhőkarcolót, a földszínéről tarajos hullám
gyalul. forgácsa hull, annak mit civilizációnak*

*címkézett önelégült, önhitt mosollyal arcán minap
dolláron piramisokat bámulva bróker és bankár,
s koromsötét, kihalt sikátorokban röptet majd értéktelen
bankót a szél, s ki azt hitte, világa világosabb a Napnál,
hálát mondhat, ha marad majd parányi parázsló szikra:
morzsája emlékek, értelemnek, s nyelvén az emberi*

*beszédnek halovány foszlánya, s hogy hírmondó lehet,
ki Isten kegyét keresve, imára kulcsolt kezekkel kér
érdemtelenül, az örvénylő időspirálnak mélyén:
pár percnyi haladékat, hogy párnára hajthassa
a végórán konok fejét, olyasmi angyali hajnalt remélve
e lidérces álmok után, mely ezüstös gyöngyként ragyog.*

***

*Atlanti partokig gyalog, áthágva hóhegyen, hódombon,
csúszkálva befagyott tavak jegén: titok ma még ki ér,
s a Kárpátok övezte bárka nem tudni, kiket ment át
holnap a holnaputánba, s marad-e egyáltalán hollófehér
hajú, örvénylő szívű vándor bárhol a nyárvégi hóesésben,
ha idő se lesz, s dermedten áll a halálos csendben, ki él,*

*mint márványszobor; talapzatán egy másvilágnak,
amelyben madarak árnyéka se, és templomi oltárra,
(hol leomlott boltív alatt adventi gyertya kanóca már
aligha lobbanhat lánggra) virágvasárnapon virágfüzér
se jut, s a kitépett harangnyelv nem zengi rég
üdvét, dicséretét Hunyadinak, hetedhét egeknek,*

*s mindegy lesz: Nándorfehérvár miért lett Belgrád,
s hogy mikor és miért sodorta jéghegynek (előre vetítve
önmagát titánnak képzelt törpék bukását) a Titanicot
a viharos szél délben, ha ónszürke égbolt alatt a jégen
csőrében aranygyűrűt holló se tart: Atlanti partokig
örvénylő szívű vándor, talán már sorok között se majd.*